

Είναι κοινή παραδοχή όσων προσπαθούν να ερμηνεύσουν την τοποθέτηση του ΚΚΕ για τα πράγματα, η παράδοση εμμονή του σε συνδικαλιστικού τύπου οικονομικά αιτήματα από τη μία και η στάση αναχώρησης στο υπερπέραν της λαϊκής εξουσίας από την άλλη. Η στάση αυτή έχει προκαλέσει διάφορες και αποκλίνουσες ερμηνείες, έχει φτάσει, μάλιστα, να ονομαστεί έως και «αριστεριστική»!

Στο κείμενο που ακολουθεί θα γίνει μια προσπάθεια να αναζητηθούν οι βαθύτερες αιτίες και οι ιδεολογικές επιλογές της ηγεσίας του ΚΚΕ, ώστε να εξαχθούν αξιοποιήσιμα συμπεράσματα για τους αγώνες που έχουμε μπροστά μας. Αγώνες που η ζωή θα μας φέρει, εκ των πραγμάτων, πλάι-πλάι με τα μέλη και τους φίλους του ΚΚΕ.

Η στάση/γραμμή του ΚΚΕ εκφράζει τα αντικειμενικά συμφέροντα φτωχών λαϊκών στρωμάτων, τμημάτων του λαού που υποφέρουν από τη σημερινή πραγματικότητα, **αλλά η αντικειμενική κοινωνική τους θέση τα οδηγεί σε αποφυγή της ανοιχτής & παρατεταμένης σύγκρουσης με την αστική στρατηγική & κρατική πολιτική.**

Είναι λαϊκά στρώματα (εργαζόμενοι & μικροϊδιοκτήτες) που ακόμη «τα καταφέρνουν» ή πιστεύουν πως θα τα καταφέρουν, λόγω της μικρής τους ιδιοκτησίας ή της σταθερής (σχετικά) υπαλληλικής τους σχέσης. Έτσι οδηγούνται στην ανοιχτή διαμαρτυρία απέναντι στην εφαρμοζόμενη πολιτική, **αλλά ΔΕΝ διαλέγουν την πολιτικοποίηση και το βάθεμα της σύγκρουσης.** Προτιμούν έναν αγώνα χαμηλής έντασης (ως μοχλό πίεσης), μια σταθερή συσπείρωση (κοινοβουλευτικού βασικά τύπου Ψήφος - Κουπόνι - Ριζοσπάστης) γύρω από το ΚΚΕ, προσεγγίζοντας την ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ/ΡΗΞΗ ως μια όμορφη μουσική ενός μακρινού μέλλοντος, το οποίο **ΔΕΝ ΠΕΡΝΑΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ/ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΣΗΜΕΡΑ.**

Η ηγεσία του ΚΚΕ ενοποιεί αυτές τις επιλογές με την απόσπαση της Οικονομικής πάλης από τα μεταβατικά αιτήματα. Αποφεύγει (χαρακτηριστικά) κάθε μετωπική πολιτική συμπόρευσης όσων δυνάμεων κινούνται σε αντι-ΕΕ κατεύθυνση, μια επιλογή που υπό όρους θα μπορούσε να οξύνει την ταξική πάλη. **Αυτές οι πρακτικές απέχουν παρασάγγας από τα βασικά & αντικειμενικά συμφέροντα της Εργατικής Τάξης, όπως αυτή είναι το 2015.** Με τις εσωτερικές της διαφοροποιήσεις, τη μαζική ΑΝΕΡΓΙΑ, τη γενική ΑΝΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΩΦΗ, τις νέες εργασιακές σχέσεις/επισφάλεια ως προς την παραγωγή αλλά και την ιδεολογική αναπαραγωγή.

Μοναχά έτσι μπορεί να ερμηνευτεί η προσέγγιση της ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ από το ΚΚΕ με τις σχηματοποιήσεις της ομόσπονδης δράσης της λαϊκής συμμαχίας και της αναχωρητικότητας στη μελλοντική λαϊκή εξουσία. **Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ μετατρέπεται σε μια (μεταφυσική) εξωγενή λειτουργία/ιδιότητα της κοινωνίας,** η οποία προκύπτει έξω από την ιστορική δράση του υποκειμένου, έξω από την ανάπτυξη/κορύφωση όλων των αντιθέσεων της. Η φαινομενική «συσσώρευση όρων» εξυπηρετεί και μια άλλη σκοπιμότητα. **Μετατρέπει τη διαδικασία μετάβασης από τον καπιταλισμό στο Σοσιαλισμό (πρώιμο κομμουνισμό) σε μια ανώδυνη ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ,** σε ένα στιγμιότυπο που το προσωπικό κόστος και οι κοινωνικές θυσιές ΦΑΝΤΑΖΟΥΝ ΜΗΔΑΜΙΝΕΣ και ΑΠΟΜΑΚΡΕΣ, τόσο που μπορεί κανείς να στηρίζει ΣΗΜΕΡΑ το ΚΚΕ ως επιλογή σταθερότητας. **Για να το πούμε σχηματικά αντιλαμβάνεται την**

Επανάσταση αντιπαραθετικά στη μεταβατική διαδικασία.

Η παραπάνω κριτική απορρέει από την αντικειμενική δράση του ΚΚΕ. ΔΕΝ υποβαθμίζει τις προθέσεις των μελών και στελεχών του, τα οποία καταβάλουν καθημερινό κόστος & θυσίες «λιώνοντας πραγματικά σόλες» για το κόμμα. Αλλά ΔΕΝ μπορεί η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΗΓΕΣΙΑ να κρύπτεται πίσω από τις ηρωικές παραδόσεις του ιστορικού ΚΚ της χώρας, ούτε πίσω από τις θυσίες των μελών του. **Όποιος έχει την ελάχιστη εμπειρία από τη δομή και τον τρόπο λειτουργίας του ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ**, γνωρίζει πως καρδιά & εγκέφαλος της δράσης του είναι το ενιαίο καθοδηγητικό του κέντρο.

Θα χρειαστεί ιδιαίτερη (επίπονη & επίμονη) μελέτη ώστε να καταλήξουμε σε οριστικά συμπεράσματα στο ΓΙΑΤΙ και ΓΙΑ ΠΟΙΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ το ΚΚΕ πήρε τη σημερινή του φυσιογνωμία. **Το κρίσιμο ζήτημα είναι αν η δράση της Επαναστατικής Αριστεράς καλύπτει αυτό το ΚΕΝΟ ή αν η ελληνική κοινωνία βαδίζει στα τυφλά.**

Μόνο ως παρατηρήσεις για προβληματισμό αναφέρω την κοινοβουλευτική παρουσία σε μια μακρά ομαλή περίοδο (μεταπολίτευση), τον ενοχικό & χοντροκομμένο τρόπο με τον οποίο υιοθετεί συμπεράσματα από άλλα ιστορικά ρεύματα του Κομμουνιστικού κινήματος π.χ. Τροτσκισμός και **ΚΥΡΙΩΣ τα ιδεολογικά συμπεράσματα/αποκρυσταλλώματα που εξάγει από τις ανατροπές του '89-'91**, από τον τρόπο με το οποίο «εγγράφει» την ήττα.

Πολλές φορές παρατηρούμε και αναφερόμαστε στο ρήγμα που άνοιξε μετά την Καπιταλιστική κρίση και τους μεγάλους αγώνες που ζήσαμε. Η ιστορική ευκαιρία ΔΕΝ αφορά μόνο το ζήτημα της αντεπίθεσης του κινήματος ή αυτό του μετώπου, αφορά και το ζήτημα του Κομμουνιστικού φορέα της εποχής μας. Σε ιστορικά ανάλογο βαθμό θα αποκρυσταλλωθεί η πρόοδος σε κάθε διαφορετικό πεδίο του τριπτύχου Κίνημα - Μέτωπο - Κόμμα, με το ζήτημα της ταχύτητας, του ρυθμού, να αποκτά αποφασιστικό χαρακτήρα καθώς ΔΕΝ υπάρχει χώρος για επανάπαυση και εφησυχασμό.

Υστερόγραφο (15/06/2015)

Την ίδια μέρα δημοσίευσης του άρθρου ο Κυριακάτικος Ριζοσπάστης δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο

Τα 100χρονα του Κόμματος να μας βρουν με περισσότερες κομματικές δυνάμεις στους κλάδους της Βιομηχανίας.

<http://www.rizospastis.gr/page.do?publDate=14/6/2015&id=15839&pageNo=17>

Το άρθρο αξίζει, πραγματικά, να διαβαστεί καθώς αποδίδει με καθαρό κ γλαφυρό τρόπο όσα παραπάνω έγιναν αντικείμενο κριτικής προς το ΚΚΕ.

Ενδεικτικά δίνω τα αποσπάσματα:

*«(...)Το ΚΚΕ ήταν ο καθοριστικός παράγοντας, που δεν μπόρεσε ο αντίπαλος στην περίοδο της κρίσης, **μέσα από τα γνωστά αντιδραστικά «κινήματα των πλατειών»** και των «αντιμνημονιακών μετώπων», με το «έξω τα συνδικάτα, κίνημα ακηδεμόνευτο, ακομμάτιστο», με το «όλοι μαζί να βάλουμε πλάτη να ξεπεράσουμε την κρίση» να απομονώσει το ταξικό εργατικό κίνημα από τους εργαζόμενους, να το αναγκάσει να συμβιβαστεί και να εγκαταλείψει την ταξική γραμμή πάλης. Χάρη στη σταθερή στάση και δουλειά του ΚΚΕ, αυτό αποτράπηκε γιατί, παρά την επίθεση που δέχτηκε από εχθρούς και «φίλους», παρά τις απώλειες που είχε, δεν λύγισε, πήγε κόντρα στο ρεύμα(...)»*

Συλλήβδην αντιδραστική λοιπόν η κίνηση του κόσμου στις πλατείες για το όργανο της Κ.Ε. του ΚΚΕ

«(...)Η πείρα ξαναεπιβεβαίωσε πως η ισχυροποίηση του Κόμματος, η οργανωτική του ανάπτυξη στην εργατική τάξη, δεν γίνεται αυτόματα μέσα από τους αγώνες, αν σε κάθε αγώνα δεν έχουμε τέτοιο προσανατολισμό, να συγκεντρώνουμε και να εκπαιδεύουμε δυνάμεις για την τελική σύγκρουση, να παίρνουμε αντίστοιχες πρωτοβουλίες και μέτρα(...)»

Καθώς και

«(...)Εργατικοί και λαϊκοί αγώνες γίνονταν και θα γίνονται, θα οργανώνονται και από άλλες δυνάμεις, θα γίνονται και αυθόρμητα. Αυτό που οι δυνάμεις μας πρέπει να έχουν καθαρό είναι ότι οι αγώνες, οι απεργίες, είναι «σχολείο πολέμου», αλλά δεν είναι ο ίδιος ο πόλεμος για την τελική αναμέτρηση(...)»

Αναχωρητισμός σε κάποια μεγάλη τελική στιγμή/σύγκρουση, η οποία ΔΕΝ περνάει σήμερα μέσα από το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα...

**Συνομειμένη μορφή του άρθρου δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ της Κυριακής 14 Ιουνίου*